

царь, но като при грабитель, и крадецъ, окаже за името на-великаго Бога, нека са прости. Послѣ рекъла на вѣстницыте: Мене да не учорабате на това, но да имате злостата на Господарѣхъ си. Защо азъ го имамъ за царь, а ти ме има за грабитель, и убійца. Когато вы пратила, още тогива вы овезглавила: окаже азъ ето чи ви харизовамъ животъхъ. Ти се поклонили на Александра, и мѣ рекли: ако убіешъ насъ, Даріа нищо неще повредишъ. Я заради животъхъ що ни харизовахъ, нѣ ще славословиме, и возвеличиме името ти предъ сичките Персидски Господари, и при Даріа. Александръ като члазъ тѣ дѣмы, повелила да напишатъ отвѣтъ на Даріа.

АЛЕКСАНДРЪ ПРАЩА ОТВѢТЪ НА ДАРІА.

Александръ царь на-царѣтата съ благодатѣта на-вышнаго, на царь Даріа Персидскій. Писмото ти пріехъ, въ което не писъвашъ както подобае на царството ти, и на честѣта ти, но безчино, и горделиво, което не ти е прилично. Дѣмашъ зашюсамъ обладамъ западныте царства, и самъ ги развалила. Да знаешъ какъ всакъ человекъ отъ ниските възкачъвасе на высоките, защо перво обладахъ западъ, а сега идемъ на истокъ. Острашавашъ ме защо нѣма никой да ти сѣди насреца, и дѣмашъ какъ азъ идемъ само съ Македонцыте, които назовавашъ крадцы и грабители. Не дерзай да излѣзнешъ само съ Персыте предъ мене на бой, за да не изгѣбишъ животъхъ си. Поклони ми се за да имашъ сичка Персія.